ти го забрали вече?

Аз подскочих; наго че ужатанъ отъ змия, и извадихъ изъ дрехи си д една дебела тетрадка, исписа на ръка съ древни слова.

— Ето го! казахъ аз.

Ева остана свещьта и ние двамата сядна ме при нея. Дяволска усьвшка израсе на прекрасниятъ изящна устица Нейнитѣ голи рамена и гьрди и распилъната ѝ по дъ коса ~~при~~ повече правичаха моеръ внимание, отъ колко испсаната дебела тетрадка. Какво ще правишь? бяхъ на двадесетъ и една година и тя ме дърпаше подъ нинчо си, Такваъ е участьта на всякиятъ влюбени младежи и пова до невидѣ ме удьвлаваше.

Какво искашъ да чуя? попитахъ аз.

Сядъ кратко замисленъ Ева отговори:

— Как си заканалъ да пишешъ дребни и добри работи...

Аз разтворихъ тетрадчъ и прочетохъ следующо.

„До осмнадесетъ годишната си възрастъ аз не бяхъ знаящъ нещо си да пишна нѣщо, освъ отъ програмитѣ на училищнитѣ занимавания, защото бяхъ голямъ жи=ливинъ. Братъ ми бяше страстенъ четачъ и въ единъ пре=красенъ день (ми) накара да прочета повѣстьта на Любка на Волова, която носи скромно заглавие „Слава". Съ голямо въсхищение прочетохъ аз тая книжка и отъ тога=ва станахъ страстенъ четачъ"...

„Чукна ли деветнадесетата годинка и аз съ ура=забавлявахъ ятата, които ме тикаше всѣшнав=